

Οὐδὲν ὑπάρχει εὐκρινὲς τῆς εὐγενείας γνώρι-
σμά· μέγας ταρσγμός ἐνυπάρχει εἰς τὴν φύσιν
τῶν θνητῶν· διότι πρὸ μικροῦ μόλις εἶδον υἱὸν
γενναίου πατρὸς, ὄντα μηδὲν, χρηστά δὲ τεκνα
ἐκ κακῶν πατέρων, καὶ λιμὸν ἐν φρονήματι
πλουσίου ἀνδρός, μεγαλοφροσύνην δὲ ἐν σώματι
πένητος.

Ἀποκάμνουσιν ἐπὶ τέλους καὶ αἱ συμφοραὶ
τῶν βροτῶν καὶ τὰ πνεύματα τῶν ἀνέμων δὲν
ἔχουσι πάντοτε τὴν αὐτὴν δύναμιν· καὶ οἱ εὐ-
τυχοῦντες δὲν εἶναι μέχρι τέλους εὐτυχεῖς. Ἐ-
κεῖνος δὲ ὁ ἀνὴρ εἶναι ἄριστος, ὅστις πάντοτε
ἐλπίζει, τὸ δ' εἰς ἀπόγνωσιν καταντῶν, εἶναι
ἴδιον ἀνδρὸς κακοῦ.

ΕΓΓΡΙΠΙΑΝΣ.

Ἡ ἐλπίς ὁμοιάζει πρὸς τὸ Κυανοῦν τῶν Φλω-
ρίδων ὄρος· ἐκ τῶν ὑψηλῶν αὐτοῦ κορυφῶν ὁ κυ-
νηγὸς διακρίνει τερπνοτάτην θάσιν, καὶ λησμονεῖ
τὰ βάραθρα ἅτινα τὸν διαχωρίζουσι ταύτης.

Αἱ τέχναι μᾶς πλησιάζουσιν εἰς τὴν θεότητα·
διότι μᾶς καθιστῶσιν ἱκανοὺς νὰ διακρίνωμεν
ἐντέλειαν ὑπερφυσικὴν, καὶ ἐνυπάρχουσαν μόνον
ἐν τῇ ἡμετέρᾳ φαντασίᾳ.

Ἡ ζωὴ εἶναι χεῖμαρρος· ὁ χεῖμαρρος οὗτος,
ρέων, ἀφίνει ὀπισθεν αὐτοῦ αὐλακὰ, μᾶλλον ἢ
ἥτιτον βαθύν, ὃν ὁ χρόνος ἐπὶ τέλους ἐξαλείφει.

CHATEAUBRIAND

Ὁ ἀληθὴς ἔρως εἶναι φωτοβόλος ὡς ἡ ἡὺς καὶ
σιωπηλὸς ὡς ὁ τάφος.

Τὸ κενὸν τῆς καρδίας δὲν φράσσεται δι' ἐμ-
βυμάτων.

Ἡ ψυχὴ δὲν παραδίδεται εἰς τὴν ἀπελπισίαν
πρὶν ἢ ἐξάντλησθαι πᾶν ὄνειροπόλημα.

Δεινὸν καὶ ἐπίφοβον εἶναι ὅταν ἡ γαλήνη τοῦ
ἀνθρώπου φθάσῃ τὴν ψυχρότητα τοῦ ἀγάλματος.

V. HUGO.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἐμπορίου ἔχουσι μυτηριῶδες
τι ἐνστικτον, δι' οὗ εὐκόλως δύνανται νὰ μαν-
τεύσῃσι τί ἐμπεριέχουσι τὰ βαλάντια ἡμῶν.

Ἡ ἀληθὴς ἐρώτια καρδία δὲν ἀπαλλάσσεται
εὐκόλως τῆς ζηλιτυπίας.

Ἡ μουσικὴ εἶναι εἰς τὸν ἔρωτα βοηθὸς ἰσχυ-
ρώτατος.

P. DE KOCK.

Στὴ δυστυχίᾳ φαίνονται ὅς' εἶναι πιστοὶ φίλοι.
Στὴν εὐτυχίᾳ μοναχοὶ σὲ τριγυρίζουν σκύλοι.

H. ZERVOΣ.

Ἡξερέτο πῶς τὰ λόγια τὰ γλυκὰ καὶ ἡ εὐγλωττία,
Κρύβουν κάποτε ἀπάτη, πλάνη καὶ ῥαδιουργία.

I. A. ΚΡΑΣΟΠΑΤΕΡΑΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Περὶ τοῦ νομισματικοῦ συστήματος τῶν Σινῶν.

Εἰς τρεῖς κυρίως περιόδους διαιρεῖται τὸ νο-
μισματικὸν σύστημα τῶν Σινῶν· ἡ πρώτη ἀπὸ
τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τοῦ 220 μ. Χ.
ἡ δευτέρα ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης μέχρι τῆς
ἐλεύσεως τῆς δυναστείας τῶν Σούγκ, ἥτοι μέ-
χρι τοῦ 960 μ. Χ. ἡ δὲ τρίτη ἀπὸ τοῦ χρόνου
τούτου μέχρι τῆς σήμερον.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν δύο πρώτων
περιοδῶν, οἱ Σῖναι ἔκαμαν ὑπερβολικὴν χρῆσιν
τοῦ χαρτονομίσματος τὸ ὅποιον ἀνελόγει μὲ τὰ
ἡμέτερα χαρτονομίσματα. Ἡ συναλλαγματικὴ,
ἥτις τὰ μέγιστα εὐκολύνει τὰς ἐμπορικὰς ἐπι-
χειρήσεις, ἔλαβε τὴν χρῆσιν τῆς ἀπὸ τὰς ἀρχαῖς
τῆς πρώτης περιόδου. Δυστυχῶς ὅμως τὰ τε
χαρτονομίσματα καὶ αἱ συναλλαγματικαὶ κατὰ

τὰς ἀρχὰς τῆς τρίτης περιόδου, ἤτοι περὶ τὰ 980 μ. Χ. κατεγράθησαν τοσούτον ὑπὸ τῶν Σινῶν ὥστε πίπτουσιν εἰς ἀχρησίαν καὶ ἀντικηθίστανται διὰ τοῦ περ' ὑμῖν ἰσχύοντος νομισματικοῦ συστήματος. Τὴν σήμερον δύο εἶδη νομισμάτων κυκλοφοροῦσιν εἰς τὸ Θεῖον κράτος, τὸ χαλκοῦν καὶ τὸ ἀργυροῦν νόμισμα. Ἐκ τούτων μόνον τὸ χαλκοῦν νόμισμα εἶναι τατυπωμένον καὶ σύγκυται ἐκ μικρῶν στρογγύλων τεμαχίων χαλκοῦ ἰσοδυναμούντων μὲν ἐν δηνάρων ἑκαστον. Τὸ ἀργυροῦν εἶναι ὅλως ἄσημον καὶ σύγκυται ἐκ μικρῶν ἐπίσης τεμαχίων τηκτοῦ ἀργύρου. ἅτινα, ὡς ἄσημα, ζυγίζονται εἰς πλάστιγγα, ἡ δὲ ἀξία αὐτῶν εἶναι 37 γραμμαρίων δηλονότι μὲν 7,50 τοῦ φράγκου. Ἡ γνησιότης τοῦ νομίσματος τούτου ἐξετάζεται διὰ τοῦ λίθου τῆς Λυδίας (pierre de Touche). Τὸ ἐμπόριον τὰ μέγιστα καταθλίβεται καὶ ἐξ ἐνὸς ἐτέρου συστήματος ἐπίσης ὀχληροῦ καὶ τὸ ὁποῖον κατ' οὐσίαν δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ ἀνταλλαγὴ ἰσοτίμων ἐμπορευμάτων.

Περὶ τῶν παιγνιοχάρτων.

ὑπὸ πάντων σχεδὸν ὁμολογεῖται, ὅτι τὰ παιγνιόχαρτα ἐπεισθήθησαν ὅπως δι' αὐτῶν διασκεδάζει Κάρολος ὁ IV βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ὅτε κατέστη παράφρων· ἀλλὰ πολλοὶ σπουδαῖοι ἱστορικὲ ἀποκρούουσι τὴν ἰδέαν ταύτην διίσχυρίζομενοι ὅτι τὰ παιγνιόχαρτα πρῶτοι οἱ Ἕλληνας ἔφερον εἰς Βενετίαν μετὰ τῆς ὑπὸ Μωάμεθ τοῦ II ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐκ τῆς Βενετίας εἰς τὴν Γαλλίαν. Οὐδὲν τούτων ὁμῶς φαίνεται βέβαιον, τὸ ἐπικρατέστερον εἶναι, ὅτι τὰ παιγνιόχαρτα τῆς τότε ἐποχῆς ἦσαν ὅλως διάφορα τῆς σημερινῆς, καθότι ταῦτα ἰχθυογραφοῦντο καὶ ἐχρωματίζοντο διὰ τῆς χειρὸς καὶ εἶχον μῆκος 7—8 δακτύλων· παρίστανον δὲ τὰς Μοῦσας, τὰς ἀρετὰς καὶ τοὺς Πλανήτας, ἦσαν πεντήκοντα τὸν ἀριθμὸν καὶ διηροῦντο εἰς πέντε τάξεις κατὰ τὰς χρονίας.

Τὰ παιγνιόχαρτα ταῦτα εἰσέχθησαν ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸ 1392, κατὰ τὴν ἐποχὴν δηλαδὴ καθ' ἣν Κάρολος ὁ IV εὕρισκετο εἰς τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς ἀσθενείας του καὶ ἐγένοντο τότε κοινότατα· καθότι κατὰ 1397 ἀστυνομικὴ τις διάταξις τῶν Παρισίων ἀπηγόρευεν αὐστηρότατα τὴν χρῆσιν αὐτῶν ἐντὸς τῶν καπηλείων.

Περὶ τὰ 1425 ἢ 1430 ὁμῶς, ἐπὶ τῆς βασιλείας Καρόλου τοῦ VII, τὰ παιγνιόχαρτα

μεταπληθήθησαν εἰς τὴν κατάστασιν ἔχουσι τὴν σήμερον. Παρίστανον εἰκόνα παιγνιδίου ἔτι φρικτοτέρου, τοῦ πολέμου· οἱ κοῦπες ἐδείκνυν τὴν ἀνδρίαν, τὰ μπαστούνια καὶ τὰ καρρὰ τὰ φονικά ὅπλα, τὰ σπαθία τὴν προμήθειαν τῆς τροφῆς καὶ οἱ ἄσοι τὰ χρήματα· ὑπῆρχον τρεῖς βασιλεῖς, Ἀλέξανδρος, Καῖσαρ καὶ Καρλομάνος· ὁ δὲ τέταρτος, Δαβιδ, ἦτο τὸ ἐμβλημα Καρόλου τοῦ VII καταδικωμένου ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, ὡς ὁ Δαβιδ ὑπὸ τοῦ Σαούλ. Ἡ ντάμα σπαθί, Ἀργίνα, ἦτο ἡ Ἀγγὼ σύζυγος Καρόλου τοῦ VII, ἡ ντάμα καρρὸ, Ραλήλ, ἦτο ἡ Ἀγνή Σορέλα, ἡ ντάμα μπαττοῦνι Παλά, ἡ περθένος τῆς Ὁρλεάνης, ἡ ντάμα κοῦπα, Ἰουδὶθ, Ἰσαβέλα τῆς Βαβαρίας. Ἐκ τῶν τεσσάρων βαλέδων, ὁ Ὀγιέρος καὶ ὁ Λαγκελότος ἦσαν οἱ ἀνδρεῖοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Καρλομάνου, οἱ δὲ Ἑκτωρ ὁ χαρίεις καὶ ὁ Λά-Ἰρας ἦσαν οἱ δύο στρατηγοὶ τοῦ Καρόλου.

Ἡ ἐπανάστασις μετερρύθμισε τὰ παιγνιόχαρτα κατ' ἀντίθετον πνεῦμα τῶν κυβερνούντων. Δαβιδ, ὁ ἐπισημότερος ζωγράφος ἀντεκατέστησε τὰς μέχρι τότε εἰς χρῆσιν ὅλως ἀκατεργάστους εἰκόνας διὰ γλαφυροτάτων καὶ πλήρεις φιλοκαλίας. Ἀλλὰ ἡ μεταλλαγὴ αὕτη, ἥτις ἀναγκαίως συνεπάγετο ἄλλο τι εἰς τὸ λεξικὸν τῶν παιγνιδίων, δὲν παρεδέχθη εὐχαρίστως. Ἡ συνθήκη τὸ νὰ λέγωσι, δεκάτη πέμπτη τοῦ πνεύματος, ἀντὶ δεκάτη πέμπτη τοῦ Ρήγα καὶ δεκάτη πέμπτη τῆς ἐλευθερίας ἀντὶ δεκάτη πέμπτη τῆς ντάμας δὲν ἠδυνήθη νὰ διατηρηθῇ καὶ εὐχαρίστως ἀνέλαβον τὰ παλαιὰ παιγνιόχαρτα καὶ τοὺς παλαιοὺς ὅρους.

G. N. H.

Κατὰ τὴν 19ην περελθόντος ὁ καθηγητὴς τῆς πολιτικῆς Οἰκονομίας κύριος Lavasseur ἐν Παρισίοις ἐνῶ παρέδιδε, αἶφνης ἀκούει ἐνώπιόν του πίπτουσιν σφαῖραν ὁδοζοφύλου εἰσελθούσαν διὰ τινος τῶν παρθεύων. Ὁ Καθηγητὴς ἐστάθη ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὅπως ἴδῃ μὴ τις τῶν μαθητῶν του ἐπληρώθῃ· εἰτα ψυχρῶς εἶπεν. Κύριοι, ἀν' εὐαρεστικῆς ἐξακολουθοῦμεν, καὶ ἐπανελάβε τὴν παράδοσιν του.